

**VNÍMÁNÍ VLASTNÍHO TĚLA U VYSOKOŠKOLSKÝCH STUDENTEK
S OHLEDEM NA MOŽNÝ TRANSGENERAČNÍ PŘENOS
FHS UK**

Předložená práce se zabývá tématem vztahu k vlastnímu tělu a snaží se zjistit, zda jedním z faktorů jeho utváření může být transgenerační přenos. Jedná se o téma bezesporu zajímavé a relevantní v kontextu společenských věd.

Teoretická část práce nepůsobí uspořádaným a kompaktním dojmem – a to hlavně v úvodních kapitolách, které působí, jakoby autorka teprve hledala téma, o kterém bude psát. Je opravdu těžké se zorientovat v tom, co má být cílem této části (do jisté míry to lze druhotně odvodit z části empirické). Autorka sice v samotném úvodu teoretické části vyjmenovává jednotlivé kapitoly, ale jejich volbu nikterak nezdůvodňuje. Poté se v kapitolách snaží jít do obsahové šíře, která jde ovšem svou heslovitostí a zkratkovitostí na úkor kvality a srozumitelnosti. Informace zde obsažené působí dojmem nahodilosti (např. kap. 2.1.3. kde je stručně popsáno pojmání těla v historické perspektivě, v dalším odstavci najednou podle /jen některých/ oborů) a jejich relevance je místy diskutabilní (viz např. pojednání o rituálu na s. 7). Kapitoly obsahují některá zvláštní tvrzení, např. že **veškeré** informace o sobě předáváme ostatním lidem pomocí těla (autorka užívá pojem „řeč těla“) (s.2). Pro verbální komunikaci se ovšem pojem „řeč těla“ nepoužívá a jen těžko si lze představit, jak by člověk pouze prostřednictvím řeči těla sdělil např. informace z minulosti či o budoucnosti. Podobně také, že „Obezitu můžeme zařadit do psychogenních poruch příjmu stravy“ (s. 14) – obezita je výsledný stav... navíc autorka zapomíná do příčin, které v práci vyjmenovává, zařadit i příčiny biologické (např. hypofunkce štítné žlázy, nebo v minulosti velmi častý nežádoucí účinek užívání antipsychotik atp.). Jako závažnou chybu vnímám také nepřesnou, resp. neúplnou a tudíž zavádějící charakteristiku mentální anorexie (na s. 20) – jako poruchy, kde se *jedná o úmyslné snižování tělesné hmotnosti*. Jednak se takto dá popsat v podstatě jakákoliv dieta, jednak se autorka měla držet přesných diagnostických vodítek uvedených v Mezinárodní klasifikaci nemocí (volně dostupné i na internetu). Také zde bohužel nalezneme některá tendenční a zde ničím nepodložená tvrzení – např. o tom, že dnešní doba je uspěchaná a rodiče své děti odbývají, co se týče stravování a že se to týká hlavně amerických dětí (s. 15). Z formálního hlediska práci neprospívá ani značné množství interpunkčních chyb a ne zcela přesná citační práce.

V empirické části se začíná konečně projasňovat cíl této práce, který v předchozí části zaniká. Poněkud mě překvapuje, jak je zde zdůrazňován vliv observačního učení a procesu identifikace s matkou, když v teoretické části je toto zmíněno jen okrajově. První hypotéza má návaznost na teoretickou část, u druhé hypotézy tuto návaznost nenalézám. Je patrné, že si autorka dala na samotném provedení jejího výzkumu záležet. Zejména oceňuji to, že se jí povedlo sehnat do svého výzkumného vzorku celkem 180 osob. Precizní je také představení použitých dotazníků, bohužel díky nekompaktnosti teoretické části není u všech jasné, jaký je jejich účel v rámci výzkumu (konkrétně Hodnocení vlastní zdatnosti a zdraví). U Dotazníku chování rodičů je volně zaměňován termín „hyperprotektivní péče“ a „přehnaná péče“. Data jsou zpracována relevantními analytickými postupy a přehledně prezentována v tabulkách i s odpovídajícím vysvětlujícím komentářem pod nimi.

Kapitola Diskuze je v podstatě shrnutím těchto výsledků (stejně jako kapitola Závěr), do diskuzí se závěry předchozích studií a interpretací se autorka bohužel moc nepouští, byť data poskytují bohatý potenciál (např. rozdíl v přenosu matka/dcera a otec/dcera).

Práci považuji za užitečný a inovativní počín, autorka prokázala, že je schopná provést návrh i realizaci kvantitativní studie. Teoretická část práce však svou kvalitou pokulhává. Podle mého názoru by tato část měla být především více tematicky zacílená, tak aby se z ní dalo v empirické části (hlavně pak při interpretacích a diskuzi) vytěžit maximum. I přes výše uvedené připomínky práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení dobře.

V Praze dne 22. září 2013

Mgr. Eva Richterová